

ærede Indenrigsministers Udtalelse. Ministeren sagde: Naar der indkommer Besværing til Bestyrelsen over, at Overholdelsen af Loven i Tilfælde af denne Natur, i hvilke den i en Række af Aar har været slapt overholdt, træder for strengt frem ligeoverfor de nuværende Forhold, saa er Bestyrelsen ogsaa betænkt paa at fare med Lempe. Jeg troer, det omtrent var saaledes, Ministeren udtalte sig; men der til svarer jeg: Med denne Udtalelse troer jeg ikke, at Thinget i nærværende Dieblik kan være tilfreds. Der er i Anledning af denne Forespørgsel fra forskellige Medlemmer af Thinget forelagt Ministeriet Dplysninger om, at dette Forhold er af en i højeste Grad mislig Natur. Det er blevet sagt af et Medlem, at paa eet Sted boe 20 Familier paa et Jordsmøn, som man efter Forordn. af 1805 kan forlange ombannet til Skov, og at det Samme er Tilfældet mange Steder. Nu siger jeg, at ligeoverfor den Art Udtalelser fra Rigsdagens Side er det ikke nok, naar Ministeren siger: Ja, naar Besværing over Forhold af denne Natur komme frem, vil jeg tage Hensyn dertil, thi der foreligger jo allerede igjennem Rigsdagsmænd fuldstændige Besværing. Rigsdagen maa have det Fortrin, at dens Udtalelser betyde Noget, at de ikke blive tagne for løs Tale, og naar det er rigtigt, saa forkommer det mig, at det simple Svar fra Ministeren skal være, ikke, at han vil vente, til der kommer Besværing fra andre Sider, men at han vil tage positive og virksomme Forholdsregler for at undersøge Sagen paa Stedet selv. Det staaer i Ministerens Magt at forlange, at de Medlemmer, der her have udtalt sig, sætte Fingern paa Kortet og sige, det og det Sted har jeg meent; men saa maa ogsaa derpaa følge en Undersøgelse, saa maa Ministeren ikke vente, til der kommer Besværing andetsteds fra. Vi maae lægge vel Mærke til, at det er en sørgelig Trøst at sige til de Folk, der ere spredte Landet rundt i mange forskellige lave Livsskillinger: Kom og klag, saa skulle I faae Dpreisning! og det er især en sørgelig Trøst, naar man saa ofte har seet, og det kan maaskee heller ikke være anderledes, at om der ogsaa er klaget og givet Dpreis-

ning, saa er den kommen saa seent, at „Fadberffabet har været ude,“ og at mange Gange den Paagjældende har været død, før Dpreisningen kom, da naturligvis til hans Arvinger, som den ikke kunde hjælpe.

Indenrigsministeren: Jeg vil blot i Anledning af hvad den ærede sidste Taler ansførte tillade mig den Bemærkning, at Regjeriingen paa den anden Side maaskee ogsaa kan vente Bistand af Thinget, naar der er Spørgsmaal om Dpretholdelsen af de gjældende Love; hvad den fremdeles og maa kunne vente af Thinget er, at det gjør Forskiel mellem Rigsdagen og den enkelte Rigsdagsmand. Det gaar ikke an at erklære, som den ærede Rigsdagsmand nys gjorde, at Rigsdagen siger, at Noget forholder sig paa en vis Maade, fordi det bliver sagt i Rigsdagen; der er deri en Forskiel, som jeg maa bede vel fastholdt. Hvilket Hensyn der bliver taget til de Dtringer, som fremkomme fra de enkelte Medlemmer i Rigsdagen, afhænger af mange forskellige Omstændigheder; det er ikke Noget, som vedkommende Minister i det givne Dieblik er pligtig at udtale sig over; det afhænger af den Bestemthed, den Klarhed, den Nøiagtighed og den detaillerede Angivelse, hvormed saadanne Dtringer fremkomme. Det er ikke nok, at Paastandene fremsættes ganske løst og almindeligt af en enkelt Rigsdagsmand, det kommer an paa, hvorledes de i det enkelte Tilfælde forklares og begrundes, — hvad der derefter fra Ministeriets Side vil blive gjort er Noget, hvorover man ikke kan eller bør udtale sig i samme Moment, Ordet falder, thi man vilde da i mange Tilfælde let komme til at sige, at man vilde gjøre eller ikke gjøre Noget, som ikke var det, der burde gjøres eller undlades.

Da ikke flere begjærede Ordet, erklæredes Forespørgslen for sluttet.

Formanden: Jeg skal hermed slutte Forhandlingerne for idag.

Forinden jeg angiver Dagsordenen for næste Møde, skal jeg anmeldte, at jeg har modtaget